

Poetul din urmă

Pe-aici poetul este rătăcit,
Prin hârburi de anafură și besnă,
Heralzii în tăcere i-au murit
Și plânsu-i-au durerile în glesnă.

De vreme îndelungă-i călător –
Cu pietrele și roua din grădină,
Cu pulberea, cu norul tunător,
Cu toamna îmbrăcată în rugină.

A năzuit o țară de povești –
Naiade în albastră legiune,
Luceferi în betele îngerești
Și verile cu umbră de cărbune.

Să fluture alaiele în zob,
Pe lanuri să se scuture belșugul,
Din cupe să hălăduie - și rob
Ca neaua să-i lucească meșteșugul.

O țară de lumină și de vis
Poetul peste ani a căutat-o;
I-e sufletul de negură, închis
Și țara pân'acuma n'a aflat-o.

*Publicată în „DRUM”, nr. 1 din 15 iunie 1938
și în „PREPOEM” an II, seria II, nr.19 din iunie 1941*